

Abstrakt

Tato práce se věnuje divadelnímu experimentu vévody Jiřího II. Sasko-Meiningenského, který v letech 1866–1890 společně se svou třetí ženou Ellen Franz a intendantem Ludwigem Chronegkem vybudoval okolo Dvorního divadla v Meiningenu utopické společenství. Vévodův divadelní projekt nenahlíží jako inscenační reformu z estetického hlediska, nýbrž jako realizaci modelu utopické společnosti. Na pozadí politického a kulturního kontextu meiningenského vévodství vystupují prusko-rakouské nálady, které formovaly vévodovy ideologické představy o světě. Na průniku těchto představ, dozívajícího osvícenského absolutismu a myšlenek francouzských socialistických utopistů se rýsuje vévodův vlastní pokus o sociální inženýrství. Po vymezení zmíněných kontextů a stručném nástinu dějin emancipace revoluční dělnické třídy, vůči které se vévoda vymezoval, práce rekonstruuje meiningenskou utopii podle předem teoreticky vymezených rysů utopie: reglementace, časoprostoru, izolace a soběstačnosti, autority a komunity. Čerpá nejen ze sekundární literatury o Meiningenském divadle, ale i z dobových dokumentů a z pamětí meiningenských herců a hereček divadla.